

rovati obnově pachtu a soudní řízení odpadá právě tak, jako v případě, když se strany dohodnou o pachtovním. Správnosti tohoto názoru nasvědčují ustanovení §u 5 (3) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n. a čl. IV. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n., že okresní soud, v jehož obvodu leží pachtovaný pozemek, určí pachtovné k návrhu pachtýře nebo propachtovatele pouze tehdy, když se strany o pachtovním nedohodnou, když tedy zakročení soudu jest nutným. Dle čl. V. zákona ze dne 13. července 1922 čís. 213 sb. z. a n. může býti žádáno za úpravu pachtovního pro pachtovní léta 1922/1923, 1923/1924 i tehdy, bylo-li pachtovné upraveno podle §u 5 zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 313 sb. z. a n., t. j. bylo-li upraveno soudem, nikoliv bylo-li stanoveno úmluvou stran, jež, jak výše doličeno, vylučuje zahájení mimosporného řízení ve smyslu §u 9 tohoto zák. a čl. IV. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n. Neprávem poukazuje rekursní soud k odůvodnění opačného svého názoru na ustanovení čl. VI. tohoto zákona, jež ničeho nemění na uvedené zásadě, nýbrž má na mysli pouze právní poměr mezi propachtovatelem, dosavadním a novým pachtýřem a pachtovní smlouvou uzavřené od 1. ledna do 17. srpna 1922 na dobu nejméně 6 let. Názor rekursního soudu, že, když možno žádati za úpravu pachtovního, stanoveného po předchozím řízení soudním, možno tím spíše žádati za úpravu pachtovního stanoveného předchozí dohodou stran, nemá opory v zákoně a podceňuje význam a účinky právoplatně uzavřené smlouvy.

Čís. 2381.

Podmínky zajišťovací exekuce pro budoucí výživné (§ 372 ex. ř.) jsou splněny, byla-li jednou prokázána liknavost dlužníka v placení výživného tím, že splatné výživné muselo býti proti němu vymáháno.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, Rv II 446/22.)

Zalovaná manželka vedla proti žalujícímu manželovi již dvakrát exekuci pro neplnění zákonného výživného, načež jí byla povolena zajišťovací exekuce pro výživné, připadající na dobu jednoho roku. Oba nižší soudy žalobu, domáhající se zrušení této exekuce, zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Zákon poskytuje nárokům na výživu zvláštní ochranu vůči liknavosti dlužníka a stanoví k ušetření nákladů, že již v případě jediného vedení exekuce může soud povolití ohledně budoucně splatných částek exekuci ku zajištění §u 372 ex. ř. V tomto případě však dokonce dvakrát byla vedena exekuce k vydobytí proti dlužníkovi; nic na tom nezáleží, že obě byly po zaplacení zastaveny. Proto právem byla exekuce k zajištění povolena a není příčiny, by byla zrušena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Výklad, který dává dovolatel ustanovení §u 372 ex. ř., že totiž zajišťovací exekuce pro budoucí výživné je přípustná jen tehdy, když dluž-

nik pokaždé zůstane se splatnými nároky na výživné v prodlení, jest patrně nesprávným. Podmínkou povolení zajišťovací exekuce jest podle tohoto ustanovení jen ta okolnost, že již jednou pro splatné výživné exekuce proti dlužníku vedena býti musila. Není tedy třeba vyčkávat, až dlužník opětne zůstane se splatným výživným v prodlení, nýbrž stačí, když byla již jednou jeho liknavost prokázána tím, že splatné výživné musilo býti proti němu dobýváno.

Čís. 2382.

Úřední zákaz dráze, by neodevzdala zboží příjemci, a zabavení zboží úřadem formelně k tomu oprávněným, jest pokládati za vyšší moc ve smyslu Šu 84 žel. dopr. řádu. Náleží sem zabavení zboží k rozkazu županského úřadu (na Slovensku). Není povinností dráhy, by zkoumala, zda zabavení bylo věcně odůvodněno.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, Rv II 459/22.)

Žalující firma zaslala v prosinci 1919 dráhou na Slovensko rum, jenž byl nádražním velitelstvím v P. k příkazu tamního županského úřadu před vydáním příjemci zabaven a prodán. Žalobě na železniční erár o zaplacení kupní ceny procesní soud první stolice vyhověl, o d v o l a c í s o u d ji zamítl. D ů v o d y: S první stolicí nelze souhlasiti. Při správném právním posouzení věci dlužno uznati, že jest tu případ vyšší moci dle Šu 84 žel. dopr. ř., která dráhu sprostňuje povinnosti ku náhradě škody. Není sporno, že rum byl zabaven na rozkaz županského úřadu nádražním velitelstvím v P. a zabavení bylo provedeno poddustojníkem. Zabavení bylo tedy provedeno brannou mocí, proti které byl jakýkoliv odpor nemožným. V čl. 52 odst. IV. manipulační instrukce II., které se žalobce sám dovolává, jest výslovně nařízeno, že v případě zabavení zboží finančním anebo správním úřadem má se sice zaplacení poplatku požadovati, ale úřednímu rozkazu i v případě, že by placení bylo odepřeno, vyhověti. Tím spíše byla dráha nucena, vydati zboží vojenské ozbrojené moci, když tato zabavení provedla, a byla vůči ní vubec bezmocnou. Na této bezmocnosti dráhy nemohla ničeho změnití okolnost, že zabavení bylo snad nezákonné. Otázka zákonnosti zabavení je pro posouzení vyšší moci nerozhodna, a jen mimochodem se podotýká, že bez slyšení úřadu, který zabavení nařídil, a beze znalosti duvodu, které ku zabavení vedly a které nejsou známy, nelze ji vůbec řešiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc správně posouzena. Úřední zákaz dráze, by neodevzdala zboží příjemci a zabavení zboží úřadem jest pokládati za vyšší moc ve smyslu 84 žel. dopr. ř., jež sprostňuje dráhu z ručení, byl-li zákaz vydán a zabavení nařízeno v mezích jeho úředních oprávnění, nebo úředním orgánem v oboru působnosti mu přikázaném. Neboť